

En Manel camina rebufant. Sortir de la zona de confort de l'oficina convenientment refrigerada i entrar al vestíbul, malgrat siguin pocs graus, es un xoc tèrmic que no ve de gust. Obre la porta d'entrada sense preguntar qui hi ha a l'altra banda.

- Ostia Manel!

Allí, plantat amb un carret amb tres garrafes d'aigua i un mono blau, un noi d'uns trenta i pocs anys, cabell curt, mal afaitat i amb dues arracades a l'orella esquerra.

- Joan, que fots aquí? No currares a la granja de ton pare a Malgovern?

- Mecagondeu, la vam haver de tancar i ara he d'arrossegar putes garrafes d'aigua. No es que estar allí entre els porcs fos millor eh! Però almenys nomes tenia a mon pare que me manés i aquí en tinc una colla, tots uns imbècils.

- I que fot ton pare ara? Fa dies que no el veig.

- El vam enterrar fa un any, del disgust que li va agafar. Allò era brut i fosc però era la seva vida tio, no sabia fer res mes. Es va anar apagant al sofà de mica en mica sense saber gaire que fer, mirant una tele sempre encesa i amb el cendrer ben ple.

Quatre garrafes d'aigua noves per quatre de buides i un adéu amb un copet a l'espatlla. Va Joan, ja ens veiem algun dia-, diu en Manel amb un somriure que denota la voluntat real que així sigui i la certesa absoluta que no serà en un futur immediat.

Ja ha arribat l'aigua! - diu entrant al petit quartet on hi ha el personal de DEKRA a Lleida. El seu anunci queda engolit pel soroll de telèfons, converses i el tràfec de 6 persones treballant dins de l'oficina.

Jolonch, aquest paio es diu Jolonch no? Es que em sona la seva cara. Son pare tenia una granja de porcs d'aquelles de principi de segle a l'horta feta una merda, quin paio son pare, cridava tot empenyat mentre fumava al mateix temps- Diu en Miguel Angel des del seu extrem de taula.

Si, si es ell, el Jolonch!- rebla el Manel, - el Ducados, li deien, pobre home.

Jolonch? Ara m'hi fas pensar Manel- interromp el Joan Ramon mentre es posa a lloc les ulleres- necessito la carpeta de lo d'Agramunt, dels xocolates Jolonch aquells. La vam fer el 2006 o 2007, diria que esta a Aubesa, hi pots anar? M'urgeix una mica...

Aubesa, quina mandra anar ara a l'arxiu, agafar la Dacia i cap aquell racó de mon sense cobertura per buscar un expedient que deu estar groc i fet malbé. I sortir amb la xurra que cau i amb lo be que s'està a dins de l'oficina amb l'aire acondicionat. En fi, agafar la clau de la furgó i cap a fora.

- "May the force be with you" diu la Judit tot acomiadant-lo.
- Si si, que a la Dacia li convé molt la force aquesta, a veure si hem quedaré tirat al mig del no res.

La porta de l'entrada s'obre de nou: Com va nois! El Josep Dalfó entra a pas ferm amb el seu somriure de sempre: marxés Manel?

- Si si, he d'anar a Aubesa.
- Para compte, l'altre dia voltava un gos suelto per allí que fot mala pinta.- camina una mica, es col-loca al mig del quartet i canvia de tema- Em vaig a fotre un antiàcid que m'està matant la colagró,- anuncia a tothom-hem anat amb la Cerdà a dinar a un xino i m'estic morint. Que tal Joan Ramon, alguna novetat?
- Si, ens han acceptat l'oferta per fer el complex carni, la Vilarodona ens ha fet suar però finalment sembla que les condicions l'han convençuda.
- I també al seu cap, al Salvat- afegeix el Josep – que hem fet feineta amb la Cerdà.
- Si, si, al Salvat també. Reconeix el JR amb un mig somriure. Ah! I també ens han acceptat tres DEIs mes.

Es que som uns cracks! El Josep es repenja a l'armariet i escruta l'oficina de punta a punta.

- Pau, el Querol vol parlar amb tu, nosequé d'uns focus de Pinyolada d'olis, que estan mal adequats i no es pot fer mesures.
- Aquest Querol es una mica tiquis-miquis eh,- diu l'altre aixecant el cap de la pantalla – es van fer fa dos anys i no hi va haver problema.
- Bueno Pau, lo que digui el Querol, que som a DEKRA eh! Safety First.

I dit això, marxa pel passadís cap a la sala de reunions. Torna remenant el vas amb l'aigua i la cura per un estómac que crema a dins.

- Heu vist això de Whuan, del virus aquest?
- Si, fa mala pinta, es veu que esta morint molta gent, COVID 19 li diuen crec – apunta el Joan que fins ara havia guardat el seu habitual perfil discret.
- No re això, una grip forta, esteu carregats de romanços, - La Marta fa palès que es de l'Horta i que son gent dura – a l'estiu a collir al sol i així s'acaba el cuento
- A veure si ens confinaran, allí no deixen sortir a ningú de casa. – Hi torna el Joan.

- Aquí? No home, aquí som mediterranis, ningú faria ni cas, si aquí arriba això feina rai a fer creure. – El Josep fa un glopet de la seva medicina.

El telèfon sona, l'agafa la Judit: Joan Ramon perdona, que truca la Cati que es veu que des de la Unitat d'Intervenció reclamen uns papers d'una auditoria, que es urgent diu.

- Que es això Joan Ramon? – Diu el Dalfó fent un nou glop.
- Una intervenció de fa uns mesos, estàvem pendants de la resposta de l'Ajuntament que s'ha fet pregar una mica– diu mentre marca el telèfon de la UA.

El timbre de l'entrada irromp de nou, aquest cop es el Dalfó qui obre la porta. A fora una parella d'homes de mitjana edat, suats, amb cara de pocs amics, mala pinta i una carpeta plena de papers sota el braç.

- Volem veure al Joan Ramon- diuen sense prolegòmens i amb males maneres- ens va fotre un informe de sorolls desfavorable i ara l'Ajuntament ens ha fotut una multa-- diu un d'ells alçant progressivament la veu.
- No laensem pagar, la pagareu vosaltres – rebla l'altre.
- I ens amenaça de tancar-nos- hi torna el primer.
- Es que el Joan Ramon es al telèfon.
- Ni telèfon ni res, volem parlar ara amb ell mecagondeu! o amb el seu jefe!

El Josep fa un anàlisi ràpid de la situació: si han de cridar i muntar gresca millor controladets a la sala de reunions. Els fa passar i després entra ell.

- Parlem-ne, segur que te alguna solució- diu tot asseient-se davant dels dos agreujats, - voleu un vas d'aigua? diu tot assenyalant la font de dins de la sala.

Des de dins l'oficina a pocs metres, es senten els crits - Joan, obre una mica la porta – diu la Marta – a veure que diuen-. Tots treballen amb les orelles ben parades mentre els crits no s'aturen.

On era la clau? El Manel, sol en un racó de món a Albesa, la busca amb la vista mentre s'encén un cigarret que consumeix com si li anés la vida. Sota la pedra, a la vora de la portaara! en un raconet del marc troba el tresor. A dins la nau, una antiga granja de vedells, en armaris de Mecano, els expedients que guarden la prehistòria de DEKRA a Lleida.

Comença per la meitat justa, tot de caixes d'arxivadors convenientment alineades i ordenades alfabèticament: H, I, J...Aquí Jolonch. En treu la caixa sencera, a dins dos Jolonch, una carpeta verda, petita i rebregada a nom d'Antoni Jolonch SCP i l'altra blava de la xocolata d'Agramunt.

L'Antonio, diu. Obre la verda. Quatre papers escrits a mà, una memòria, dos plànols rebregats i guixats i l'acta de la visita: febrer del 2006, inspector Miguel Angel Mejias, -osti!- pronunciament desfavorable amb incidències greus, - que campeon el Miguel Angel! No m'extranya que al Ducados li agafessin tots los mals, li devien fotre un bon puraco de Medi Ambient-.

La deixa i agafa la dels Xocolates, surt a fora, amaga la clau i encén un ros. Revisa el mòbil, 0 cobertura.

- Joan, pots si us plau anar a veure si el Josep necessita un cop de mà? Agafa el meu got i amb l'excusa d'anar a buscar aigua treu el cap si no et sap greu...-diu un Joan Ramon preocupat
- Agafa-me'n una mica a mi- diu el Pau picant l'ullet.

S'alça, recull el got del JR i el seu i s'aventura dins de la sala de la bronca. Al sortir, 8 ulls l'esperen oberts com a plats.

- Que? – pregunten al uníson- mentre el Joan empassar l'aigua del seu got.
- Aquesta gent foten mitja por eh!, n'hi ha un que te una vena al coll que, de tant cridar, sembla que li hagi de petar, i l'altre te les pupil·les dilatades com taronges i ja et dic jo que no es de prendre cafè.
- I el Josep?-hi tornen
- Com sempre, així tranquil, amb calma, capejant la situació.

El soroll d'un cop de porta sobtat els fa saltar de la cadira. Els visitants han marxat. Silenci.

- Miguel, treu el cap home! ves a veure si el Dalfó necessita res. – Hi torna el Joan Ramon

El Mejias beu un glop d'aigua – que bona, fresqueta, com s'agraeix avui – i fa l'acció d'incorporar-se.

Ja hi vaig jo Joan -diu la Judit - no pateixis, que així estiro una mica les cames.

El següent es un crit esfereïdor i un plor desconsolat. Quan arriben tots corrents a la sala de reunions el Josep, el director general de DEKRA Espanya es amb el cap sobre la taula, els ulls tancats i els llavis de color blavós,

- Es mort, es mort!, no té pols, aquella gent l'han pelat – crida desconsolada la Judit.- l'han pelat, l'han pelat, l'han escanyat!....

El Joan Ramon, reacciona amb celeritat – no toqueu res, Miguel, truca als mossos ara!, Judit, tranquil·litzat, veu una mica d'aigua.

- Que siguin dos gots, jo també la necessito- prega la Marta.- amb l'angoixa als ulls.

Putxa calor. El Manel s'acaba la cigarreta i puja a la Dacia . Al sortir del poble li sona el mòbil, arriba la cobertura, els uatsaps i telegrams li comencen a entrar. Mentre condueix fot una ullada: el futbol, la Tània, el grup de uatsap dels col·legues, i un numero que no coneix.

L'obre:

“Manel, avui millor que no beguis aigua, això no va amb tu”.